

відповіді, нажаль, немає. Основними причинами виникнення корупції в Україні вважається:

- Відсутність політичної волі на придушення корупції;
- Відсутність моральних орієнтирів у населення (і як наслідок чиновників), байдужість;
- Недосконалість системи судоустрою;
- Непрозорість діяльності та неналежний рівень підзвітності державних органів;
- Відсутність ефективної системи покарання хабарників;
- Зручність для багатьох підприємців та простих громадян вирішувати свої проблеми з чиновниками за допомогою неправомірної вигоди.

Отже для ефективної боротьби з корупційними явищами недостатньо створення відповідних органів досудового розслідування чи інших контролюючих органів. Проблема куди глибша. Корупція в нашій країні - це пагубна звичка усього народу. Але будь-яку звичку можна побороти. Фактично корупція - це замкнута послідовність причин і наслідків, які сформувалися в нашій країні протягом тривалого часу. Варто зруйнувати хоча б одну з ланок і побороти корупцію в цілому стане куди простіше. На мою думку, самий простий спосіб зруйнувати одну з ланок корупції - це досягти такого відношення державних службовців, посадовців та працівників правоохоронних органів, коли страх перед можливістю втратити роботу та авторитет буде сильнішим страху нести відповідальність за вчинення корупційного правопорушення. Іншими словами, варто забезпечити таку матеріально-технічну основу роботи правоохоронних органів та соціальне забезпечення, коли ні у одного працівника не буде потреби в отриманні неправомірної вигоди. Наголошую увагу на слові «потреби», тому що це сьгоднішні реалії, коли рівень заробітних плат є одним з фундаментів існування такого явища, як корупція.

Підводячи підсумки, хочу зауважити, що корупція - це ракова пухлина нашої держави, і лише спільним зусиллями громадян та представників влади можливо перемогти цю хворобу і сміливо називатися європейською державою.

До питання щодо вдосконалення законодавчого врегулювання проведення допиту

Романенко Л.І., студент Кіровоградського відділення ННІЗН НАВС *Науковий керівник:* кандидат юридичних наук, доцент *Александренко О.В.*

Кримінальний процес як самостійна галузь права відіграє велику роль у формуванні правової держави, що відображається у всебічному, повному, об'єктивному дослідженні обставин вчинення кримінального правопорушення.

Враховуючи події, які сталися за останній час в нашій країні, прагнення нашої держави ступити на шлях євроінтеграції і тим самим покращити життя всіх наших громадян, перетворитися в дійсно правову державу, до нашого законодавства були внесені зміни, які регулюють на законодавчому рівні питання допиту.

Розглядаючи та аналізуючи загальні положення Кримінального процесуального кодексу України, слід зазначити, що чинне кримінально-процесуальне законодавство ширше диференціює статті щодо його чинності в часі, просторі та за колом осіб.

Відповідно до Кримінально - процесуального кодексу 60-х років, то лише стаття 3 визначала дію Кримінально-процесуального закону, за якою

здійснювалося провадження в кримінальних справах на території України за правилами того Кодексу незалежно від місця вчинення злочину. А згідно зі статтями 3, 4, 5 Кримінально-процесуального кодексу 2012 року, диференційовано дію Кодексу у просторі, в часі та за колом осіб.

Переходячи до розгляду питання про врегулювання допиту на законодавчому рівні, то треба сказати, що неможливо не звернути увагу на те, що відбулися значні зміни у зв'язку з євро інтегрованою спрямованістю нашої держави і спробою привіяти і запозичити щось позитивне і ефективне із ходу кримінального провадження інших держав. Значення кримінального провадження полягає у визначенні порядку дій, обсягу повноважень всіх уповноважених на здійснення процесу осіб та інших, що залучаються до здійснення кримінального провадження стосовно прийняття заяв і повідомлень про кримінальне правопорушення, проведення дізнання, досудового слідства, судового розгляду і перегляду судових рішень по кримінальному провадженні (і справі).

Із прийняттям Кримінально - процесуального кодексу 2012 року, відбулися зміни,що стосуються слідчих дій, зокрема, допиту.

Хочу зазначити, що змінилася сама назва слідчої дії, але сенс залишився той самий. Така слідча дія як очна ставка, яка визначалася як проведення слідчим перекресного допиту між двома раніше допитаними особами, в показаннях яких є суперечності, тоді як діючий на сьогоднішній день КПК визначає цю слідчу дію як одночасний допит двох чи більше раніше вже допитаних осіб для з'ясування причин розбіжностей у їхніх показаннях.

Показання - це відомості, які надаються в усній чи письмовій формі під час допиту підозрюваним, обвинуваченим, свідком, потерпілим, експертом щодо відомих їм обставин у кримінальному провадженні і які мають вагоме значення.

Щодо осіб, до компетенції яких входить проведення слідчих дій, то слід наголосити, що на стадії досудового розслідування з'являється такий суб'єкт як прокурор, в той час як за КПК 60 - х років він такого права не мав.

Як уже раніше зазначалося, змінилося найменування слідчої дії, раніше - очна ставка, зараз - одночасний допит.

Ще однією відмінністю між цими двома кодексами є те, що під час очної ставки допитувалися лише дві раніше допитані особи, в показаннях яких є суперечності, а зараз слідчий, прокурор має право допитати двох і більше раніше допитаних осіб,в протоколах допиту яких знайдено розбіжності.

В той час, коли існувала очна ставка, то вона проводилася без присутності інших осіб, крім тих, що допитуються. На сьогоднішній день законодавець сам прямо вказує в нормі статті, що можливий одночасний допит двох або більше раніше допитаних осіб, а з цього можна зробити висновок про присутність більшої кількості осіб, а значить, з'являється більша кількість учасників. Одночасний допит може проводитися між свідками, потерпілими, підозрюваними, експертами (при суперечливих показаннях, що пояснюють результати експертизи), між підозрюваними і потерпілими, підозрюваним і свідком, потерпілим і свідком.

Беручи до уваги те, що назва слідчої дії змінилася, але від цього вона не перестала переслідувати свою мету - усунення розбіжностей чи суперечностей для об'єктивного розслідування справи.

Я вважаю, що разом з тим, що відбулося скорочення кількості статей щодо законодавчого врегулювання одночасного допиту, не слід зважати, що стало менше норм регулювання цього питання. Саме коло правового регулювання не звужилося, а чинний КПК наділяє більшим захистом деяке коло осіб, що

потребує проведення слідчим додаткових слідчих дій, додаткове проведення інших допитів та прийняття процесуальних рішень.

Також новелою чинного КПК стало те, що з'явилася участь педагога, психолога, а за необхідності - лікаря, при проведенні допиту малолітньої або неповнолітньої особи.

На мою думку, збільшилася кількість гарантій малолітньої або неповнолітньої особи, що прямо витікають із конституційних положень.

Правоохоронні органи відіграють величезну роль у будіванні правової держави, так як вони є частиною цілого механізму, що забезпечує дотримання гарантій стосовно осіб, права яких порушуються чи обмежуються.

Прокурорський нагляд за забезпеченням законності в оперативно-розшуковій діяльності

Сальнікова У.О., студент освітньо-кваліфікаційного рівня «Магістр» за спеціальністю «Правознавство» ННІЗН НАВС

Одним із основних способів забезпечення законності та дотримання прав і свобод людини при здійсненні оперативно-розшукової діяльності є нагляд. Функції нагляду можуть здійснюватися різними державними органами, проте головну роль серед них відіграють органи прокуратури, а здійснюваний ними нагляд є дієвим заходом забезпечення прав людини в ході оперативно-розшукової діяльності.

Контроль і нагляд розрізнити досить складно. Якщо контроль це перевірка, облік діяльності кого-, чого-небудь, то нагляд - пильнування, слідкування за кимось, чим-небудь для контролю, забезпечення порядку тощо. Легко переконатися, що, виходячи з етимологічного змісту цих понять, в діяльності контролюючих органів є елементи нагляду, і навпаки, в діяльності наглядових органів - елементи контролю.

Використання термінів «контроль» і «нагляд» як синонімів у текстах нормативно-правових актів - досить поширене явище. Тому здається, що можна було б говорити про появу галузевих синонімів, тобто таких, які трапляються в певній галузі законодавства. Проте окремі науковці на підставі аналізу чинного законодавства вважають, що загальногалузевої синонімії не існує, оскільки в законодавстві іноді розрізняються контрольні та наглядові органи за способом ініціювання їх діяльності. І якщо контроль не допускає зовнішнього ініціювання, то законодавець може в певних галузях законодавства назвати такий контроль наглядом, але за своєю природою нагляд залишається видом контролю. Власне, контроль має статус родового поняття, котре охоплює нагляд як особливий вид контролю у деяких галузях права. Ця особливість пов'язана не з терміном «нагляд», а з характером нагляду, який може бути адміністративним або прокурорським, що уособлює відповідні індивідуалізовані повноваження суб'єктів нагляду. Таким чином, розрізнення «контролю» і «нагляду» зазвичай є результатом неусвідомленої підміни терміна «нагляд» такими термінами, як, наприклад, «прокурорський нагляд» або «судовий нагляд».

Прокурорський нагляд за законністю в оперативно-розшуковій діяльності відрізняється від контролю тим, що, по-перше, органи прокуратури не втручаються безпосередньо в оперативну та організаційну діяльність оперативних підрозділів; по-друге, не здійснюють управління (наприклад, організаційного чи правового) оперативними підрозділами, і зокрема, з погляду доцільності проведення тих чи інших оперативно-розшукових заходів: